

ПРАЗДНИКЪТЪ НА БЪЛИЯ БОГЪ.

Нашитѣ прадѣди-славянитѣ сж били езичници. Тѣ се покланяли на много богове и за всѣки отъ тѣхъ имали отдѣленъ праздникъ въ годината. Най-тържественно празднували деня на Бѣлия богъ, — бога на свѣтлината, или бога на слънцето

Този праздникъ е билъ прѣзъ лѣтото, когато денътъ е най-голѣмъ, а нощта най-малка, когато слънцето грѣе най-силно и подъ неговитѣ горѣщи лжчи зрѣятъ плодоветѣ на дърветата и житото по полето. Тогава славянитѣ се събирали на една поляна, всрѣдъ буйна и гжста гора, която тѣ наричали свещена гора. Още прѣзъ деня почвали да прииждатъ отъ близки и далечни мѣста мжже и жени, стари и млади, облѣчени въ широки бѣли дрехи и украсени съ цвѣтя.

Хората отъ всѣко село насѣдвали на отдѣлни групи по поляната. Младитѣ веднага се прѣсвали далеко изъ гората да сѣкатъ и носятъ цѣли дървета, които натрупвали на голѣми клади (купчини). Сухи дърва не туряли, зощото вѣрвали, че тѣ сж съборени отъ смъртта и тя живѣе въ тѣхъ.

Когато натрупвали кладитѣ и приближавало да залѣзе слънцето, отбирали се нѣколко отъ най-здравитѣ и силни ергени. Тѣ вземали двѣ сухи цѣпеници и почвали силно да ги търкатъ една о друга. Изморенитѣ ергени се смѣняли съ други, които продължавали търкането, докато цѣпеницитѣ сами се запалятъ.

Прѣзъ това врѣме подъ голѣмитѣ клонати джбове слѣпци свирѣли на своитѣ гусли и пѣели пѣсни въ честь на Бѣлия богъ, а народътъ му се молилъ — да изпрати свещенния си огънь. Когато слънцето залѣзвало и, слѣдъ дългото триене, цѣпеницлтѣ се запалвали, най-красивата мома вземала горящото дърво и тръгвала къмъ кладата. Слѣдъ нея вѣрвѣли всички —